

rige fynske Muldslette, hvor Bønderbørnene, som der blev sagt, fødtes med en Sølvskæ i Haanden.

I hundrede Aar var Storeholt gaaet i Arv fra Far til Søn i den Hagenske Slægt. Den nuværende Ejer, Jægermester Hagen, var Fru Berthas Nevø, Broder til Professor Asmus Hagen og gift med en Datter af den bekendte københavnske Grosserer Søholm — Kaffehandleren.

Da Vognen med Fru Bertha og Jytte kørte op for Trappen, stod Husets unge Frue der og tog imod dem. Hun var en høj, slank Dame, yderst elegant klædt.

Jægermesteren lod sig derimod ikke se.

„Jeg tror ikke, vi skal vente paa John,“ sagde den unge Frue, da hendes Gæster et Kvarterstid efter kom ned fra deres Værelser. „Vi maa hellere gaa tilbords.“

I Stedet for Jægermesteren traf Fru Bertha og Jytte en ældre Frøken Søholm, en Søster til Kaffegrossererens. Den lille vissentgule, stærkt oppyntede Dame, hvis Maal røbede hende som indfødt Københavner fra Borgergadekvarteret, meddelte straks ved Bordet, at hun havde en Mavesygdom og led af Oppustning. I en Fløjlspose medførte hun et Apotek af Pulvere og Piller i smaa Sølvasker, som hun med Ømhed stillede foran sin Kuvert.

„Har De prøvet en Kur i Karlsbad?“ spurgte Fru Bertha for at vise hende Deltagelse.

„Karlsbad? Jo, det har jeg vist. Jeg har saamænd været baade i Mariebad og Svalebach og Rønneby — min Bror har betalt for mig. Men lige meget har det hjulpet. Jeg stoler ikke en Døjt paa Lægerne. Det gør min Bror heller ikke. Det er bare Pengeafpresning, siger han. Nu har jeg haft min Svaghed i 27 Aar, og med alt det, der er kostet paa den, har det ingenting hjulpet.“

„Vil du virkelig ikke prøve en lille Skefuld Suppe, Tante?“

„Ikke en Draabe, Barn! Det vilde slaa mig ihjel paa Stedet.“

„Men det er Hønsekødsuppe.“

„Jeg siger Tak for mig! Det er da ogsaa noget, I godt veed allesammen, at Suppe er netop det allerværste til at blæse op.“